

tuation hos de »fine« sagsbehandlere på bistandspaladserne.

Det fremtrædende i firsernes kulturelle situation i Danmark er ikke teatre og musikhuse. Nej, det er de stadig længere og længere rækker af folk, der skal ydmyges af behandlersamfundet og af folkene bag skranke på bistandskulturpaladserne.

Fremskridtspartiet ønsker altså, at de ældre i det alt væsentlige skal kobles fri af bistandsloven ved hjælp af højere skattefrie pensioner.

Om børneinstitutionsproblematikken er der kun ét at sige, nemlig følgende: området må hurtigst muligt totalt privatiseres.

Begrebet, at staten er forpligtet vedrørende børneopdragelse og børnepasning, er børnefjendsk i allerhøjeste grad. Rent bogstaveligt får børnene selv regningen, efterhånden som de bliver voksne og overtager den gæld, tresernes og halvfjerdsernes uansvarlighed efterlader til kommende generationer.

Men der er selvfølgelig også borgere mellem pensionsalder og barneårene. Den bedste socialhjælp her er at skabe et samfund, der giver borgerne mulighed for at klare sig selv, stik modsat det samfund, socialdemokratiet har opbygget, hvor flest mulige skal være afhængige af »storebror stat«.

Social nød hidrører fra, at mennesker kuldsejler, eksempelvis fordi man lader unge gå ind i helt forkerte uddannelser. Alt for mange lokkes i disse år ind i boglige uddannelser, f.eks. på lærerseminarium, på trods af at der ikke er en jordisk chance for beskæftigelse af flere lærere, end der allerede er uddannet. Når mennesker således snydes og bedrages af samfundet, bliver der selvsagt flere sociale tabere.

Social nød opstår også, fordi folketingsflertallet ikke respekterer grundlovens § 75, der kræver job til alle arbejdsføre samfundsborgere. Hidtil har fremskridtspartiet stået ene med sit forslag om opfyldelse af grundlovens § 75, som ellers kunne afhjælpe megen social nød og elendighed.

Formidling af socialhjælp foregår efter mindretallets opfattelse helt forkert i dagens Danmark. I stedet for, at det foregår i bistandspaladser, disse gigantiske fløje ved kommunernes rådhus, burde bistandshjælp ydes ude i hjemmene. Bistandshjælp uddeles i dagens Danmark på en ydmygende og umenneskelig facon.

Sluttelig er det fejlagtigt at tro, at man kan løse den sociale nød i et samfund ved at udstrø pengegaver. Tværtimod, jo flere penge det offentlige udstrør, jo dyrere bliver det at leve, jo flere kuldsejler. Vejen bort fra store sociale udgifter går ikke via reguleringer af den nuværende bistandslov, den duer ikke og bør helt ophæves og erstattes af en lov om sociale sikringsvagter. Vejen bort fra store sociale udgifter er et samfund, hvor borgerne har mulighed for selv at tjene til livets opretholdelse, og gennem hjælp til selvhjælp-princippet.

Størrelsen af de sociale udgifter vil følge den kurve, der viser gældsætningen af vort samfund. Det er den enorme gældsætning, der fattiggør vort samfund og skaber sociale tabere.

Den første betingelse for, at borgerne kan have orden i egen økonomi, er, at staten har orden i sin økonomi. Mindretallet vil stemme for enhver lovændring, der trækker i retning af det, mindretallet her har beskrevet.

Et femte mindretal (det radikale venstres medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Ved behandlingen af regeringens forslag til besparelser på kontanthjælpsområdet har mindretallet lagt vægt på to forhold. For det første har mindretallet skønnet det forsvarligt, at udbetalinger til underhold, faste udgifter m.m. efter 9 måneder begrænses til en fast ydelse med eventuelt tillæg for boligudgift. Ved længerevarende udbetalinger er det rimeligt, at den udbetalte hjælp ikke overstiger, hvad mange i samfundet i øvrigt – uden hjælp – må klare sig for. For det andet har mindretallet lagt vægt på, at der ikke efter de 9 måneder skete en overførsel til varig hjælp. Efter det nuværende kontanthjælpscirkulære sker overførsel til varig hjælp, når »pågåendes fremtidsudsigter efter forgæves forsøg med anden støttende indsats må bedømmes således, at det vil være nødvendigt at yde en løbende hjælp til underhold, indtil den pågående bliver berettiget til pension efter den sociale pensionslovgivning.«

Denne praksis er meget indarbejdet, og derfor sker overførsel til varig hjælp først, når de forskellige støttemuligheder er udtømte.